

nede Arbejdere faa et Lønningstillæg. Det er i Virkeligheden et højst forskellige Opfattelser, der gør sig gældende mellem de Mennesker, som rask væk bevilger til Militærvæsenet alt, hvad der kræves, og den, der ikke vil være med til det, men kræver Lønningstillæg til de fattigste af Statens Arbejdere. Men jeg tror dog saa godt om en hel Del af Regeringspartiets Medlemmer, at jeg vilde anse det for uretfærdigt at sige, at medens vi fra det radikale Venstres Side hylder den Opfattelse, at de lavt lønnede Statsarbejdere burde have mere Løn, medens der burde spares paa Militærudgifterne, er Regeringspartiets Medlemmer tilbøjelige til at sige: Nej, vi skal give til Militærvæsenet, og de lavest lønnede Arbejdere maa sulte og lide Elendighed, naar de ikke kan komme igennem med den alt for lave Løn, de faar. Men jeg beklager, at der er mange af Regeringspartiets Medlemmer, som her i Virkeligheden ikke har handlet i bedste Overensstemmelse med deres Overbevisning, men af de politiske Partiforhold har ladet sig slæve med til Afstemninger, som ikke er et godt Udtryk for deres sociale Opfattelse. Der er mange af Regeringspartiets Medlemmer, som ifølge deres Oprindelse og Livværelse og ifølge den Opfattelse, de ellers lægger for Dagen, nødvendigvis maa tilhøre Demokratiet og langt hellere, naar de om frem med deres Hjertens Mening, vilde stemme for en Forhøjelse af Lønningen for de lavest lønnede Arbejdere i Statens Tjeneste, Landpostbudene, Ledvogne, Arbejderne ved Hær og Flaade, end vilde stemme for store Udgifter til Militærvæsenet og for, at der kan bygges Pavoner til Gardisterne i Marselisborg Skov, s. v. Men jeg haaber, at det ad Aar og naar vi faar en ny Forfatning, skal blive anderledes, og at den sociale Opfattelse, som det Parti, jeg tilhører, er tilhørig af, skal trænge igennem.

Men jeg synes, det er uretfærdigt, at man nægtet disse Landpostbude, Ledvogne og Arbejdere en haardt tiltrængt Lønforhøjelse, saaledes tror jeg, at de Rigsraadsmedlemmer ikke skal være stolte, som samt, med, at de med god Grund har givet verdentlig store Bevillinger til Højskolen, har nægtet et højst fornødent Tilskud til de tekniske Skoler. Den Sparksomhed, her har lagt sig for Dagen, er ildnævnt, og den burde have været ført op paa de militære Budgetter og ikke paa bevillinger paa de civile Budgetter, som er de mest nødvendige.

Eller selve det finansielle Resultat i

Enkelthederne angaar, synes jeg, det er rimeligere at opgøre det ved Behandlingen af Tillægsbevillingslovsforslaget, hvor vi har langt flere Oplysninger end i dette Øjeblik. Kun har jeg i saa Henseende til den højtærede Finansminister en lille Bemærkning. Jeg har ikke en, men flere Gange lagt Mærke til, at naar den højtærede Minister har forelagt Budgettet, har han sagt et faderligt formanende Ord til Rigsdagen om, at dets Medlemmer nu vilde lade være med at stille alt for mange Ændringsforslag til anden og tredje Behandling, saa det finansielle Resultat blev forrykket. Jeg har, hver Gang den højtærede Finansminister har sagt det, studset over, at en i vort Stats- og Rigsdagsarbejde saa erfaren Mand som den højtærede Finansminister vil fremsætte en saadan Bemærkning, thi den højtærede Finansminister ved lige saa godt som jeg, at det næsten udelukkende er Ministrene, der fremkommer med Ændringsforslag til anden og tredje Behandling. 258 Ændringsforslag, som foreligger her til tredje Behandling, er saa godt som udelukkende fremsatte af Ministrene, det er dem, der har taget Initiativet til næsten dem alle. Det er kun ganske faa af dem, som skyldes Rigsdagens Initiativ, saa at den ubegrundede Advarsel, som den højtærede Finansminister ved første Behandling har for Skik at fremsætte overfor Rigsdagen, kan vi nu her ved tredje Behandling vende imod den højtærede Finansminister og hans Kolleger som en velbegrundet Bebrejdelse. Thi ved en mere fremsynet Behandling af Forarbejderne til Budgettet kunde man maaske have undgaaet fra Ministeriets Side at stille op her imod 258 Ændringsforslag til Finanslovsforslagets tredje Behandling.

Ogsaa det Parti, jeg har den Ære at tilhøre, har ladet vor Holdning overfor Budgettet, som i det hele overfor Regeringen og de Sager, den har fremført, bestemme ved Ønsket om at støtte Ministeriet i Grundlovssagens Gennemførelse. Naar et Ministerium har rejst en saa mægtig Sag af i Sandhed historisk Betydning for vort Folk som Grundlovssagen, er det rimeligt, at alle, der i dette Punkt føler Sympati for Ministeriets Optreden, tilkendegiver dette i sin Holdning, og det har været det radikale Venstres Ønske i den forløbne Del af denne Rigsdagssamling paa enhver Maade at lægge for Dagen, at vi, i saa vid Udstrækning som vor Overbevisning om de foreliggende Sager tillod det, vilde støtte Ministeriet. Vi har derfor ikke rejst nogen Konflikt, hvor det paa nogen Maade var til at undgaa. Et Ministerium, der har rejst en